

SNAŽME SE ZAMYSLET 12

V dnešním zamyšlení P. Smith uvádí důvody, proč se stal knězem. Bylo by pěkné, kdyby to oslovilo, přes stáří textu, některého z dnešních mladých mužů...

Páter Smith si nikdy nebyl zcela jist, která ze dvou událostí v něm první probudila vědomí, že ho Bůh volá: zda to děvče na taneční zábavě, anebo ta žena v půjčovně knih. To děvče řeklo jenom: „Kitty říká, že se budu v Ascotu náramně bavit,“ a ta žena v půjčovně knih řekla jenom: „Dejte mi, prosím, nějaký pěkný román. Něco, s čím bych si příjemně ukrátila odpoledne,“ avšak obě ty poznámky pronikly osmnáctiletou duší Tomáše Edmunda Smitha jako hřebíky. Uvědomil si najednou, že Kristus neumřel na kříži proto, aby se děvčata náramně bavila v Ascotu a aby si mohly vousaté ženy sollicitátorů krátit odpoledne četbou kýčů. Měl ještě pořád před očima ženské šaty, odrážející se jako barevné míče na tanečním parketu, a mohl si kdykoliv představit široký kostkovaný plášť, který měla na sobě toho dne hřmotná žena sollicitátorova; a přes ty dvě představy bylo vytištěno poznání, že tyhle snadné a marné věci nejsou pro něho.

Od té doby byl hluboce znepokojen strašným uvědoměním, že většinu lidí na světě vůbec nezáleží na věcech duchovních, že je nic netáhne k věcem dobrým a krásným. Jednou se ho zeptal ve vlaku jeden hňup doktor s opičí tváří: „Copak vy mladí lidé teď děláte se svým volným časem? Chlast, ženské – nebo obojí?“ Mladý Tomáš Edmund Smith, odhodlaný nezapírat pro světskou bázeň pravdu, která byla v něm, třeba se mohlo vypadat jako hloupá strojenost, odpověděl: „Já nevím, protože se chci stát knězem, rozumíte!“ Doktor se tomu dal s divokou nenávistí do smíchu a řekl: „Potřebujete dorůst, mladý muži, to vám ještě chybí.“ Nuže, je-li dorůst totéž co přivolit ke všem těm ošklivým věcem, které dělají lidi ohromně nešťastnými, tedy byl otec Smith rád, že ještě nedorostl.

Nebylo to ovšem snadné, stát se knězem. Nebylo snadné vzdát se příjemných a něžných věcí tohoto světa, které nejsou samy o sobě hříšné. Také dívek. Všemohoucí Bůh stvořil i jejich líbezná těla, a nebylo snadné vzdát se naděje, že jednoho dne potká některou, jejíž mysl bude tak krásná jako její vlasy; když však teď někdy viděl a slyšel ženy, s kterými by se byl mohl oženit, jak pokřikují a ječí leckde na ulicích, pomyslně si nejednou, že na něm Bůh koneckonců nepožádal obět tak přílišnou. A když jich viděl několik v koupacích úborech, celé mokré a crčící vodou, nezdálo se mu zachovávaní čistoty věcí tak těžkou, jak to líčili někteří svatí.

Byly také pro útěchu veliké radosti: dny, které začínaly, pokračovaly a končily modlitbou; časné mše ve všední dny v semináři, zatímco svět venku byl ještě čerstvý a tichý, dokud lidé nevstanou a opět jej nepošpiní; biskup, který ho světil a který mu řekl anglicky, když mu mladý kněz po latinsky slíbil poslušnost: „Tomáši Edmunde, drahý hochu, mám za to, že to myslíš doopravdy“; jeho první mše a u mřížky klečí jeho šedivá, tichá stará matka, čekající, až přijme z jeho rukou Tělo Páně.

Jeho matka byla už v té době nebožka; on sám ji pochoval na nový hřbitov na horském úbočí. Ta, která ho naučila prvním modlitbám, se zdála hrda na to, že ji zaopatruje vlastní syn, ale otec Smith se cítil velmi pokorný a velmi jistý tím, že stará paní půjde přímo do nebe. Cítil se vždycky ještě pokorný, kdykoli na ni myslil, a bránil se občasným pokušením k duchovní pýše metodou, které ho naučila ona a které se sama naučila, jak říkala, od jednoho irského benediktina. „Pamatuj si vždycky, že nemůžeš vidět do duše jiných lidí, avšak můžeš vidět do své vlastní duše, a všechno, co můžeš najisto vědět, je, že není na světě tvora bezbožnějšího a k Bohu nevděčnějšího než ty sám,“ řekla mu.

Když mu tohle všechno proběhlo hlavou, pomodlil se: sám za sebe, poněvadž věděl, že by byl měl být mnohem světlejší než je, neboť je knězem. A pak se pomodlil mimo jiné i za pokoj duše Jidáše Iškariotského, protože věděl, že ani jeho případ není zcela zoufalý, neboť mu Bůh mohl udělit milost konečné kající, když padal ze stromu.

*z knihy B. Mashalla „Plná sláva“
pro Poutník vybral a upravil Zdeněk Ježek*

Moje modlitba

Maria – Panno,
snažně Tě prosím:
zbav mne té tíhy,
co v sobě nosím.

Jen k Tobě jedině
hlavu svou zvedám;
úlevu, pomoc
u Tebe hledám.

Jenom Ty dobře víš
jak duše bolí.
Srdce mé stůně,
špatně se hojí.

Před Tebou hlavu svou
hluboce skláním,
smutku a bolesti
marně se bráním.

Naplň mě láskou svou,
daruj mi víru,
ať můžu v klidu žít,
radosti a míru.

Pavlaína Rösslerová

ZPRÁVY Z Vatikánské kuchyně

Polští biskupové chtějí zahájit beatifikační proces Karola a Emilie Wojtylových (11. 10. 2019)

Varšava. Polští biskupové rozhodli o zahájení beatifikačního procesu Wojtylových rodičů a oprávnili krakovskou arcidiecézi, aby požádala Svátý stolec o schválení diecézní části řízení.

Pět nových světců všeobecné církve bylo zapsáno 13. 10. 2019 (12. 10. 2019)

Vatikán. Papež František zapsal: kardinála Johna Henryho Newmana, Margheritu Baysovou, Giuseppinu Vanniniovou, Dulce Lopes Pontesovou a Mariam Thresii Mankidiayanovou.

Beatifikační proces Chiary Lubichové: Uzavírá se diecézní fáze (16. 10. 2019)

Řím. Beatifikační proces zakladatelky hnutí fokokoláre Chiary Lubichové vstupuje do druhého stupně. 10. listopadu 2019 bude v katedrále sv. Petra ve Frascati u Říma zakončena diecézní fáze procesu.

V Keni bylo nalezeno tělo zavražděného kněze (17. 10. 2019)

Keňa. V keňské diecézi Machakos bylo nalezeno tělo zavražděného kněze, P. Michaela Maingiho Kyenga, který byl naposledy spatřen 8. října 2019. O několik dní později jeho příbuzní nahlásili policii, že zmizel.

In vitro bez otce: Konzultace občanské společnosti byla pouze zdánlivá (19. 10. 2019)

Francie. Dolní komora parlamentu přijala zákon zpřístupňující oplodnění in vitro lesbickým párům a samotným ženám. Dobro dětí, které budou nyní silou zákona zbaveny otce, nebylo vůbec vzato v úvahu.

Itálie má nového blahoslaveného mučedníka, misionáře z Myanmaru (19. 10. 2019)

Itálie. V lombardském městečku Crema byl dnes odpoledne beatifikován misionář a mučedník, P. Alfredo Cremonesi (1902-1953). Byl zavražděn z nenávisti k víře po 28 letech působení v tamějších misiích.

Vychází knižní výbor papežových textů o modlitbě (21. 10. 2019)

Vatikán/Německo. „Modlitba – dech nového života“. Tento titul nese výbor z textů papeže Františka, který Vatikánské nakladatelství představilo na knižním veletrhu ve Frankfurtu nad Mohanem.

Biskupové: Nová potratová norma v Severním Irsku je antidemokratická (22. 10. 2019)

Severní Irsko. Brutální znásilnění vzácného daru života a práva na život, jaké neuděluje žádný zákon ani vláda, řekli k novele zákona o potratu a o manželství homosexuálů platné od včerejší půlnoci.

Oznámeno datum blahořečení kardinála Stefana Wyszyńskiego (22. 10. 2019)

Varšava. Polsko se připravuje na beatifikaci „Primase tisíciletí“. Varšavský metropolita kardinál Nycz uvedl, že datum blahořečení kardinála Stefana Wyszyńskiego bylo stanoveno na 7. června 2020.

Největší mariánské procesí, jež nemá jinde na světě obdoby (23. 10. 2019)

Brazílie. V Belému (hlavním městě státu Pará) se již 227 let bez přerušení každoročně koná procesí ke cti Panny Marie, „královny Amazonie“. 20. 10. prošly čtyřkilometrovou trasu více než 2 miliony poutníků.

Deklarace tří monoteistických náboženství proti eutanazii byla podepsána (29. 10. 2019)

Vatikán. Podnět k jejímu sepsání dal papeži rabín Avram Steinberg; vznikla v mezináboženské komisi, složené z představitelů katolické církve, pravosláví, protestantismu, judaismu a islámu.

Papež František ustanovil liturgickou památku Panny Marie Loretánské (31. 10. 2019)

Vatikán. Papež rozhodl o zápisu liturgické památky Panny Marie Loretánské do kalendáře všeobecné církve. Slavit se bude 10. prosince, v den, kdy se v Loretu připomíná translace Svatého domu z Nazareta.

Německá biskupská konference ostře kritizuje film o Benediktu XVI. (1. 11. 2019)

Berlín. Nový dokumentární film o papeži Benediktu XVI. „Obránce víry“ ukazuje „silně pokřivený obraz kardinála Josepha Ratzingera / Benedikta XVI.“, uvedl mluvčí německých biskupů Matthias Kopp.

Papež František o „dušičkách“ sloužil mši sv. poprvé v katakombách sv. Priscily (2. 11. 2019)

Vatikán. „Kvalifikovaní křesťané riskují, že zůstanou kvalifikovanými a přestanou být křesťany,“ uvedl hned v úvodu kázání. Prozradil také, že návštěva katakomb na něj učinila silný dojem.

Dar Tovaryšstva Ježíšova Vietnamu – transkripce místního písma do latinky (4. 11. 2019)

Vietnam. Před čtyřmi sty lety vytvořil francouzský jezuita Alexandre de Rhodes vietnamskou abecedu zvanou „quoc ngu“, která postupně vytlačila dřívější písmo, založené na čínských znacích.

Papež: Život s Ježíšem je vycházení k Němu; jak odpovídáme na svoje povolání? (4. 11. 2019)

Vatikán. Petrův nástupce dnes sloužil zádušní mši za kardinály, arcibiskupy a biskupy celého světa, kteří odešli na věčnost v uplynulém roce. Bylo to 13 kardinálů a 147 biskupů.

Od mučení k modlitbě – v bývalém komunistickém žaláři se usídlily klarisky (5. 11. 2019)

Albánie. Někdejší františkánský konvent v albánském Skadaru se za komunistů změnil v sídlo *Sicurimi*, tajné policie, a z klášterních cel se staly mučírny. Teď je tu Památník obětí komunistického režimu.

Cokoli vložené do základů církve namísto evangelia povede k jejímu zhroucení (9. 11. 2019)

Řím. V sobotu 9. 11. sloužil v lateránské bazilice římský biskup liturgii z dnešního svátku Posvěcení této „Hlavy a matky všech kostelů města Řím i celého světa“, jak hlásá nápis vytesaný na jejím průčelí.

pro Poutník vybral Zdeněk Ježek

GENDER

V poslední době si zvykáme na nové slovo. Co to vlastně je „gender“? Jeho podstatu skvěle vystihuje kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti:

Po 2. vatikánském koncilu někteří lidé chtěli za každou cenu dávat práci otců koncilu politický smysl. To byl vážný omyl. Tento jev však nebyl ničím novým. Během staletí musela Církev vždy čelit ideologiím – samy hereze měly ideologickou podstatu. Boj mezi světlem a tmou, konflikt mezi Církví a jejím chápáním člověka a světa na jedné straně a tupými politickými módami na straně druhé je tu stále.

Nebojím se říci, že Církev se bude muset vždy stavět proti ideologickým lžím. Dnes musí čelit ideologii genderu, kterou sv. Jan Pavel II. neváhal nazvat „novou ideologií zla“. Gender, plod úvah amerických strukturalistů, je mimochodem deformovaným dítkem marxistického myšlení. Genderová ideologie šíří hrubou lež, neboť popírá skutečnost, že člověk existuje jako muž a žena. Agresivně ji prosazují lobbistické skupiny a feministická hnutí. Rychle se mění v boj proti společenskému řádu a jeho hodnotám. Její cíle se nezastavují jen u dekonstrukce jednotlivce; jejím zájmem je především zničení společenského řádu. Jde o zasévání neklidu v oblasti legitimacy společenských norem a zpochybňování normality heterosexuality. Gender potřebuje zničit křesťanskou civilizaci a vybudovat nový svět.

Nad tím se zamýšlel již v prosinci 2012 Benedikt XVI: „Slova »ženami se nerodíme, ženami se stáváme« vyjadřují podstatu toho, co se dnes pod označením gender prezentuje jako nová filozofie sexuality; podle ní už není pohlaví přirozeně dané, není skutečností, kterou člověk musí přijmout a dát jí osobní smysl, ale je společenskou rolí, o níž nezávisle rozhodujeme, zatímco dosud o ní za nás rozhodovala společnost. Hluboká nepravdivost této teorie je zřejmá. Vyzývá člověka, aby se postavil o přirozenosti a rozhodl se, že mu nebyla dána jako předem připravený fakt, ale že si ji stvořil sám. Podle biblické zprávy o stvoření patří k podstatě člověka, že byl stvořen Bohem jako muž a žena. Tato dualita je zásadní pro skutečnost, že je lidskou osobou, takovou, jakou ji Bůh stvořil. A právě na tuto dualitu se zde útočí. Ne, dnes už neplatí, že Bůh nás stvořil jako muže a ženu, nýbrž že to dosud určovala společnost a nyní o tom budeme rozhodovat sami. Muž a žena už neexistují jako realita stvoření, jako lidská přirozenost. Svou vlastní přirozenost tím člověk zpochybňuje. Od nynějška jde jen o vlastní chuť a vůli. Manipulace s přírodou, nad níž dnes naříkáme, když jde o životní prostředí, se zde stává zásadním rozhodnutím člověka o sobě samém.“

s využitím knihy kardinála Saraha „Bůh, nebo nic“ pro Poutník připravil Zdeněk Ježek

ŽIVOT ZE SLOVA

Šaty na svatbu

Jedna z mých dcer se vdávala. Protože v Paraguayi žijeme ve spíše skromných podmínkách, bylo to finančně náročné. Deset dní před velkým dnem jsem ještě neměla šaty. A nenacházela jsem nikoho, od koho bych si mohla vypůjčit šaty, které by mi padly. Právě v těch dnech přišel z Florencie kontejner plný oblečení a věcí do domácnosti, který pro naši farnost připravily italské rodiny. Jedna kamarádka v tom množství věcí začala hledat něco pro mne. Našla moc pěknou látku a pustila se do šití. Těm, kteří mi ve svatební den šaty chválili, jsem odpovídala: „Je to dar od Boha. Zapojil do toho přítele z dálky i z blízka.“

M. A. (Paraguay)

Šíření pokojů

„Vyhledává pokoj a snaží se o něj.“ (Ž 34,15) K tomu, abych konkrétně žila toto Slovo života, mi pomohla věta: „**Svůj pokoj vám dávám.**“ (Jan 14,27) Bylo to jako příslib, že obdržím tento pokoj, když budu naslouchat Ježíšovi a jeho slovu. Tak jsem se začala opět intenzivněji modlit a zároveň brát vážněji lidi, kteří žijí vedle mne, a jejich přání.

Nedávno mě poprosila o rozhovor jedna paní na vozíčku, která nemůže mluvit, ale vyjadřuje se přes tablet. Měla přání se se mnou každý večer chvíli bavit. Byla to výzva. Přistoupila jsem na to. Vyprávěla mi o své práci, o situaci ve své rodině a o svých pocitech. Byla velmi vděčná za čas, který jsem jí věnovala.

R. Z.

Hluční sousedé

Věděli jsme o tom, že naši sousedé pijí. Často jsme je slyšeli živě diskutovat, ale ten večer byl křik takový, že nás nenechal lhostejnými. Vyšli jsme, abychom se tam snažili vnést pokoj. Dvě zděšené děti křičely za zavřenou brankou, že tatínek chce zabít maminku. Můj manžel přeskočil zídku a podařilo se mu je odvést. Já jsem mezitím telefonovala na policii. Ten večer se situace uklidnila. Ale děti se odmítaly vrátit domů, chtěly zůstat u nás. Soused křičel před naším domem, že jsme mu děti ukradli! Od té doby se jakýsi vztah, který byl mezi námi a sousedy, změnil v nepřátelství. Využívali všechny příležitosti k tomu, aby o nás mluvili špatně. Jednoho dne jsme dostali bedýnku broskví. Nebyla to snad příležitost, abychom broskve nabídli i jim jako gesto přátelství? Ze začátku reagovali chladně, ale pak paní začala plakat. Chvilku ticha se střídaly s gesty porozumění. Když jsme se loučili, bylo mezi námi něco obnoveno.

V. I. (Itálie)

Bankovní přepážka ve věznici

Nestačí si se zadrženými jen povídat, často je potřeba jim pomoci vyřešit tisíce drobných problémů. S trochou fantazie.

Jsem úřednice v důchodu. Od roku 2013 pracuji jako dobrovolnice ve věznici Chiavari v rámci diecézní charity. Často ale nestačí si se zadrženým povídat, ale je potřeba mu také pomoci s praktickými, byrokratickými a rodinnými problémy. Jako třeba toho dne, kdy se mne jeden vězeň, jemuž před dvěma měsíci zemřela maminka, ptal, jak se má dostat k té troše peněz, které po mamince zůstaly na bankovním kontu. Je jediným synem rozvedené matky. Vezmu si to tedy na starost, zavolám

kamarádovi, který je v Rapallu ředitelem jedné pobočky dotyčné banky. On mi dá instrukce, já připravím všechno, co je třeba, zkontaktuji pobočku v Sestri Ponente, všechno vyřeším, do vězení pošlou šek. Jenže já si ho nemůžu nechat proplatit místo něj a on si ho nemůže nechat proplatit, protože se nedostane ven. Začarovaný kruh. Ani banka, ani věznice to nedokážou vyřešit. Tak mě napadá prosté řešení: když tedy nemůže zadržený do banky, může hotovost do věznice přinést ředitel banky a získat tak i podpis klienta. Vedení je tímto jednoduchým řešením překvapeno a souhlasí. Jednám tedy s bankou a ta je také pro. Všechno je tedy vyřešeno a zadržený může inkasovat šek. Od té doby se povídá, že Franca Martinová umí ledacos vyřešit a je velmi rychlá...

Jednoho dne mě požádá jiný vězeň, abych mu vyzvedla jistou částku z vkladní knížky poštovní spořitelny. Ptám se na radu jedné kamarádky, která pracuje na poště, ale ta mi řekne, že to nejde, protože knížka byla aktivována v jiném městě, a dodá: „Kdybys s tím přišla za mnou, já bych ti peníze nedala.“ Odpovídám: „Tak to řeknu Ježíšovi: Je to pro Tebe v tom vězni, tak mi pomoz'...“ A to jsem i udělala. Po dlouhé konzultaci ředitelky a zaměstnanců pošty (protože to bylo nové i pro ně) jsem nakonec částku získala. Kamarádka tomu nemohla uvěřit. Pro mě to byla velká odpověď Boží lásky.

Franca Martinová, Itálie

z časopisu Nové město vybrala - BM-

JAK SE ZMĚNILY HODNOTY ŽIVOTA

Hodnotový svět po celé generace znal tzv. sedmero hlavních hříchů:

- **pýchu**
- **lakomství**
- **závist**
- **hněv**
- **smilstvo**
- **nestřídmost**
- **lenost**

Postupem času se jejich obsah proměnil do dnešní podoby:

- * z pýchy se stalo **zdravé sebevědomí;**
- * z lakomství **zákon ekonomiky;**
- * závist v **boj o spravedlnost;**
- * hněv ve **zdravou reakci na nekorektní jednání druhých;**
- * smilstvo v **prevenci proti neurózám;**
- * nestřídmost se povýšila na **vyšší životní úroveň;**
- * lenost se proměnila ve **výraznou a chronickou tendenci odkládat plnění povinností a úkolů na pozdější dobu.**

Díky této moderní nomenklatuře zbavil se starý kontinent těžkých hříšníků. Připočteme-li k tomu ještě jiné, dnes už málo známé, skoro archaické pojmy jako:

hulvátství, které se změnilo ve **svobodu projevu,**

okrádání definované jako **svobodný trh,**

zanedbanou výchovu dětí jako **tvorbu vlastního názoru potomstva,**

neúctu k tradici proměněnou ve **vítězství zdravého rozumu a**

likvidaci pozitivních hodnot jakožto **zbavení se předsudků,**

nacházíme se ve známém prostředí uprostřed Evropy. K tomu dodám, že:

svoboda se povýšila na **svévůli jednotlivce,**

tolerance se proměnila v **ustupování zlu**

a korektnost v povinný názorový koridor.

Doc. PaedDr. ThDr. MUDr. et MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D., dr. h. c.

JAKÝ DÁREK CHYSTÁME NA VÁNOCE? ...

Dětem hračky, oblečení, elektroniku. Dospělým věci potřebné, ale i něco pro radost. Ale co vlastně nám dnes může udělat radost? Je zvykem přát si vzájemně šťastné, veselé a pokojné... Ale co znamená pro nás štěstí, co veselí a pokoj? Pro válečné byznysmeny je slovo pokoj znamením malé radosti z výdělku. Pro zloděje zase štěstí, když mohou něco ukrást a veselost může být znamením „opravdové“ radosti, že v té lahvičce nebylo nic pančovaného.

Můžeme vnímat události kolem sebe různým způsobem. Můžeme dětem i dospělým předvádět dobré čertíky anebo dobré čarodějnice. Můžeme udělat propagaci halloweenu jako české tradici. Můžeme pozitivně myslet o zlých věcech nebo můžeme čekat záchranu před každým neštěstím od „správně“ zvolených politických stran. Můžeme... pokud vymažeme ze slovníku slovo hřích a budeme používat slovo tolerance. To slovíčko zní tak esteticky slušně, ale pokud začneme ve jménu tolerance tolerovat každé zlo a převrácet pojmy, tehdy zlo budeme propagovat jako dobro, dokonce ještě větší dobro, tak to tak vesele a pokojně už nevypadá. Pán kardinál Vlk kdysi konstatoval, že v minulém století se převrátily hodnoty. A co v tomto století? Už skoro nikdo neví jak z toho ven. Tsunami kulturně společenské dekadence už nemůžeme zachránit vlastními lidskými silami. Vraťme se k slovu hřích. Nemíchejme dobro se zlem. Nejde to!

Záchrana však existuje. Může to být ten největší dárek pro každého z nás. Uznat hřích a pojmenovat správným pojmem každé zlo. A přijmout do svého života Ježíše Záchrance, který už přišel. Dovolme mu, aby vešel jako malé dítě, jako Lásky a Pokoj do našich životů i do našeho města. A to je pro nás ten největší Dárek i Záchrana. On se ale nevnučuje. On nás zve k lásce v pravdě. K osobnímu vztahu s Ním, skrze Něho a v Něm. Jeho milující přítomnost čeká na každého z nás. Kde? V Božím Slově, v Eucharistii a ve všech svátostech. A nezapomeňme! Panna Maria zvedá i vůz s převrácenými hodnotami. Přivíňme se k jejímu mateřskému srdci.

sr. Gratia

AHOJ DĚTI!

Letos nám krásně vychází začátek adventu, tedy první adventní neděle, na 1. prosinec. Adventní doba má proto přesně 24 dnů. Právě z tolika dílků se skládá i zvonek na obrázku. Jak už asi tušíte, bude to takový malý adventní kalendář. Každý den si můžete vybarvit jedno políčko s odpovídajícím číslem. Barvu si zvolte podle toho, co se vám zrovna ten den podaří. Nabízí se spousta možností, jak se pomalu a poctivě připravovat na Vánoce – den po dni. Třeba pomocí rodičům, kamarádům, starším lidem, modlitbou za nemocné děti, za děti bez domova, bez rodičů – každé této možnosti zkuste přiřadit jednu barvu a podle toho vybarvujte zvonek.

Až bude celý barevný, Štědrý den zaklepe u dveří. Na 24. prosinec už zbývá pouze vymalovat mašličku, která připevňuje zvonek. Ten se pak radostně rozezní – ohlásí totiž tolik očekávané Vánoce, oslavu narození Božího Syna.

Zvony a zvonky znějí při mnoha různých příležitostech, někdy je to velká sláva, radost, jindy varování, upozornění, ale ohlašují také konec něčeho... Dnes mi jeden takový malý zvoneček pomůže ohlásit po 23 letech konec tvorby pro dětský koutek. Budu moc ráda, pokud se najde nějaký ochotný „pokračovatel“.

Na úplný závěr vám přeji nejen krásný advent, ale i velmi radostné a požehnané Vánoce.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Dokončení tajeňky z papírových mašliček draka: ...modlíme se za naše zemřelé bližní a věříme, že také ONI SE ZA NÁS PŘIMLOUVAJÍ.

PODĚKOVÁNÍ EVĚ JANSOVÉ

Jak Eva zmínila v článku výše, symbolický zvoneček ohlásil konec její tvorby Dětského koutku.

Chtěl bych krátkým shrnutím Evě za všechny čtenáře Poutníku, vlastně všech věkových kategorií, velmi poděkovat a vzdát obdivný respekt. Nikdo jiný s takovou pravidelností a takto dlouho do Poutníka nepřispíval.

Eva tvořila Dětský koutek pravidelně do každého velkého Poutníku od roku 1997. Do dnešního vydání se jedná o 249 originálních příspěvků, tematicky rozdělených pro mladší a starší děti, doplněných autorskými ilustracemi.

Pokud si budete chtít její práci připomenout, je kompletně k nalezení na farních internetových stránkách - <https://dolnocermenska.farnost.eu> pod záložkou: Poutník – Velký Poutník nebo Dětský koutek.

Tomáš Bednář

DO ROLE DŮSTOJNÉHO PÁNA SE NEVEJDU

Několikaleté čekání, zamilovanost, ale i kariérní oběti. To vše jako součást cesty ke kněžství, pro kterou se rozhodl Jan Pacner, vojenský kaplan z brněnské Univerzity obrany, který na konci roku 2018 své působení v armádě po třinácti letech ukončil. Kdyby mu tehdejší režim umožnil studovat, rozhovor bych vedla možná s psychologem nebo jazykovědcem.

Jaká byla tvoje cesta víry?

„Vyrůstal jsem v katolické rodině a rodiče měli opravdu krásnou víru. Navíc zvlášť tatínek musel i pro svou víru něco obětovat. Pro mě bylo důležité, že víra byla hodně spojená s radostí a oceňováním toho, co je krásné v životě. Samozřejmě pak v dospívání člověk hledá a sám se rozhoduje. Byl jsem určitě z těch, kterým nestačilo, co jim rodiče říkali. Hledal jsem vlastní cestu.“

Jak jsi prožíval víru v rodině?

„Dost často zmiňuji chvíli, kdy jsem se naučil jezdit na kole, to mi bylo asi čtyři a půl roku. Tatínek byl u toho a já jsem vnímal jeho velikou radost, jak mě podporuje. Pak večer při modlitbě bylo takové děkování ve smyslu, Pane Bože děkujeme za Jeníčka, že je šikovnej, že se naučil jezdit na kole a že z toho můžeme mít všichni radost.‘ To je jedna ze vzpomínek, která mi přibližuje víru jako něco spjatého se životem. To znamená, že se mohu radovat z věcí, které dokážu i jako člověk.“

Kdy ses rozhodl pro povolání kněze?

„Byl to delší proces, ale vždycky říkám, že kdyby mně na gymnáziu někdo řekl, že se stanu knězem, tak se mu vysměju. Začal jsem studovat odbornou matematiku, přestože mě zajímala třeba i psychologie nebo jazyky. V tehdejší době bych ale neměl šanci tyto obory studovat.“

Studium teologie na tom ale tehdy bylo dost podobně, ne?

„Ano. Když jsem během studia prvního ročníku viděl, že mou cestou je kněžství, nebyl jsem přijat, protože tenkrát to de facto rozhodovala Státní bezpečnost. Vytýkali mi hlavně spojení s lidmi, jejichž smýšlení je socialismu cizí. Takže jsem musel čtyři roky čekat. Až v roce 1987 mě nechali studovat.“

Nastoupil jsi na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Ta tehdy neměla vysokoškolský statut...

„Ano, a například Josef Zvěřina, který byl jednou z klíčových postav takzvané podzemní církve za dob totality, tuto školu nazýval ‚průmyslovkou pro ministranty‘. Skutečně ta škola neměla, až na čestné výjimky, žádnou úroveň. Naštěstí jsem měl možnost dalších kontaktů, občas jsem se zúčastnil nějakých seminářů. Navíc díky znalosti němčiny jsem mohl studovat i kvalitní texty, které vycházely v bývalé NDR.“

Vzpomínáš si na něco konkrétního, co jsi právě výběrem studia teologie a kněžství musel obětovat nebo oželeť?

„Jak jsem řekl, impulz přišel v prvním ročníku na vysoké. A u mě první rozhodování bylo povahy citové. Na gymnáziu jsem byl platonicky zamilován, ale chtěl jsem počkat, až to bude mít šanci. A právě v okamžiku, kdy jsem byl na vysoké a říkal jsem si, že bych s tím mohl začít něco dělat, přišlo vnitřní povolání. Ale musím říct, že jsem s tím zápasil opakovaně. Myslím si, že jsem také dostal určité intelektuální nadání. Řekněme, že člověk obětoval kariéru a s ohledem na podmínky ve farnostech možná i možnost většího výdělků. Nechal jsem studia matematiky, a tak v mnohém bylo těžké i čekání. Mezitím jsem pracoval v nemocnici a dva roky strávil na vojně. Byly chvíle, kdy jsem si říkal, jestli vůbec někdy budu moci studovat teologii. Ale samozřejmě jsem pak strašně moc dostal. Boje sice byly, ale dnes musím říct, že těchto zkušeností vůbec nelituju.“

Síla osobnosti, uniforma i vojenská mise

Po vysvěcení jsi působil v Křižanově, v Kutné Hoře a v Brně-Řeckovicích. Nyní již nějakou dobu zastáváš místo vojenského kaplana. Směřoval jsi vědomě do služeb armády?

„Ke konci vysokoškolského studia jsem prožil velkou krizi povolání, protože jsem měl pocit, že jsem tlačěn do role nějakého důstojného pána, do které se naprosto nemůžu vejít. Nikdy jsem se nechtěl uzavřít jenom pro takzvané „kostelové“ lidi. Pro mě bylo vždy důležité navázat kontakt trochu širěji. Se službou v armádě jsem nikdy nepočítal, přestože jsem se velice dobře znal s Tomášem Holubem, prvním vojenským kaplanem. Tuto službu jsem od začátku sledoval a fandil jsem tomu. Měl jsem ale přitom jasno, že to pro mě není. Stačily mi dva roky vojny, která mě nijak nenadchla, stejně jako představa uniformy, rozkazů a nevim čeho všeho.“

Přesto ses k armádě dostal. Jak k tomu došlo?

„Na jaře roku 2005, řetězcem více, ‚náhod‘, poté, co jsem vícekrát odmítl nabídku stát se vojenským kaplanem, se služba v armádě pro mě úplně nečekaně stala osobní výzvou, nebojím se říci Božím oslovením. Definitivní rozhodnutí jsem učinil ve dnech, kdy umíral papež Jan Pavel II. Jeho přímlově a přímlově bratra Rogera, zakladatele ekumenické komunity v Taizé, který byl zavražděn v den, kdy jsem udělal poslední testy pro vstup do armády, jsem své působení mezi vojáky svěřil.“

Lze říct, že práce vojenského kaplana zahrnuje více civilní činnosti?

„Ano, v armádě nejsem primárně pro věřící. Jsem jako lidská podpora vojáků a o víře s nimi mluvím pouze v případě, že si to přejí. Se studenty na Univerzitě obrany se bavíme o těch věcech, se kterými za mnou přijdou: o vztazích, rodinných problémech, studijních záležitostech a podobně. Veliká část rozhovorů se vlastně víry nějak hlouběji nedotýká.“

Zmínil jsi rozhovory se studenty, věnuješ se nějak i mladým lidem v církvi?

„Jsou to především studentské bohoslužby a mnoho osobních rozhovorů. Spousta lidí potřebuje nejen jakýsi, náboženský provoz, ale potřebuje mluvit o tom, jak prožívají víru. Potřebuje mít čas vyjádřit svoje radosti i těžkosti. S mladými pak trávím čas zvlášť při duchovním doprovázení a v rámci příprav na svatbu.“

Vraťme se ale k působení v armádě. V roce 2007 jsi v rozhovoru pro Českou televizi zmínil, že vojenský kaplan musí více působit silou osobnosti. Jak sis zvykal na tu změnu?

„Vždy jsem se setkával s prostředím neoficiální církve. Byl jsem hodně zvyklý na to, že lidé působili silou své osobnosti. Navíc jsem začínal ve Vyškově, kde můj předchůdce Martin Vařeka moc hezky působil, takže už hodně obrousil různé hrany. Přišel jsem tak do prostředí, které mě velice hezky přijalo. Naopak předtím jsem měl někdy ve farnostech vnitřně problém s tím, když jsem byl hned zařazen do nějaké škatulky tím, že jsem kněz.“

Zažil jsi situaci, že tě někdo ve vojenském prostředí nechtěl respektovat právě proto, že jsi kněz?

„Nezažil jsem vyslovené odmítání, což mě poměrně překvapilo. Samozřejmě ale byli lidé, kteří dali najevo, abych jim nemluvil do života. To jsem ale nikdy nechtěl. Myslím si, že mám pěkné vztahy i s lidmi, kteří jsou vůči víře nějakým způsobem ostražití. Mně navíc nevadí, když někdo udělá občas nějaký vtip anebo si rýpne. Beru to jako, že to k životu patří.“

Před časem jsi byl na misi v Kosově. Jak tam probíhal tvůj den?

„Bylo to různé. Záleželo na tom, jak jsem si den udělal. Snažil jsem se být maximálně v kontaktu s vojáky. Jezdil jsem s nimi na patroly nebo se účastnil výcviků, někdy jsem obcházel základnu, místa technické pomoci, ošetrovnu, abych se s lidmi setkal. Protože jsem pravidelně sportoval, dost osobních rozhovorů bylo při běhání. Lidé věděli, že jdu běhat, tak jsme se domluvili, že půjdeme společně. Mnohdy jsme se pak dostali k velmi osobním tématům.“

Takže takovým dost přirozeným způsobem...

„Ano, protože v armádě je většina chlapů a ti nechtějí mít pocit, že si musí nechat pomáhat. Chceme být borci, kteří přece situace zvládnou. Když se můžeme bavit přirozeně, tak jsme rádi. Třeba pochody na misi pro mě byly krásnou cestou k lidem.“

Je mezi vojáky hodně věřících?

„Na misi byla krásná kaple, kde jsem měl skoro každý den bohoslužby a nikdy jsem tam nebyl sám. Ve všední den to bylo většinou několik lidí a v neděli pár desítek.“

Vánoce ve vojenském prostředí, daleko od rodiny... Jaké máš na tyto chvíle vzpomínky, ať už z dob, kdy jsi sám absolvoval základní vojenskou službu nebo z působení na misi?

„Vánoce jsem na misi neprožil, jen Velikonoce, které byly moc pěkné. Nejhlubší vzpomínkou na Vánoce ve vojenském prostředí je pro mě Štědrý den v roce 1985, kdy jsem během základní vojenské služby v Lešanech u Prahy mohl být s několika dalšími vojáky na tajné noční vánoční mši v jednom výstrojním skladu. Sloužil jí slovenský kněz Juraj, samozřejmě bez ornátu, jen s malou kněžskou štólou, s prostinkým bohoslužebným náčiním. Juraj také vykonával vojenskou službu a pochopitelně tím tehdy hodně riskoval. Tam se mě dotklo nádherné tajemství Vtělení snad ještě hlouběji než při sebeslavnější vánoční bohoslužbě v sebekrásnějším chrámu.“

Co vnímáš jako největší výzvu v roli vojenského kaplana?

„Myslím si, že jde především o to, aby si člověk uchoval to, že je duchovní, a zároveň aby byl maximálně otevřený lidem. Aby na jedné straně žil svou vírou se všemi zásadami a na druhé straně přijímal lidi takové, jací konkrétně jsou. Pak je tady určité napětí – přestože jsem v uniformě, jsem v něčem jiný. Unést tuto jinakost je docela výzva.“

Za rozhovor děkuje Anežka Benešová; pro Poutník připravila -BM-

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Prosinec 2019			
Ne 1. 12.	1. neděle adventní	8:00	pí. Kunertová 300
		11:00	Severinovi 342
Ne 8. 12.	2. neděle adventní	8:00	pí. Havlíčková 341
		11:00	Klekarovi 292
Ne 15. 12.	3. neděle adventní	8:00	Müllerovi 177
		11:00	Macháčkovi st. 60
Ne 22. 12.	4. neděle adventní	8:00	Zpěvákovi 195
		11:00	Motlovi 11
Út 24. 12.	Štědrý den	8:00	Faltusovi 356
St 25. 12.	Slavnost Narození Páně	11:00	Macháčkovi ml. HČ 180
Čt 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	8:00	p. Filáček 332
		11:00	Málkovi 180
Ne 29. 12.	Svátek sv. Rodiny	8:00	Marešovi 172
		11:00	Macháčkovi ml. 60

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

BOHOSLUŽBY A AKCE:

Úterý 24. 12.	Štědrý den	8:00 16:00 24:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích půlnoční mše sv. v Dolní Čermné, <i>zazní Česká mše vánoční „Hej mistře“ J. J. Ryby v podání místního chrámového sboru</i>
Středa 25. 12.	Slavnost Narození Páně	9:30 11:00 15:00	mše sv. ve Verměřovicích mše sv. v Dolní Čermné, <i>zpívá dětská schola</i> <i>zpěvy z nešpor v Dolní Čermné, zpívá chrámový sbor</i>
Čtvrtek 26. 12.	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	8:00 9:30 11:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. v Petrovicích mše sv. v Dolní Čermné, <i>zpívá mládež</i>
Pátek 27. 12.	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty		
Sobota 28. 12.	Svátek svatých Mládětek, mučedníků	17:00	mše sv. ve Verměřovicích
Neděle 29. 12.	Svátek Svaté rodiny	8:00 9:30 11:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. v Petrovicích mše sv. v Dolní Čermné
Úterý 31. 12.	Sv. Silvestra	16:00	mše sv. v Dolní Čermné
ROK 2020			
Středa 1. 1. 2020	Slavnost Matky Boží, Panny Marie Nový rok	8:00 9:30 11:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích mše sv. v Dolní Čermné
Čtvrtek 2. 1.	Památka sv. Basila Velikého a sv. Řehoře Naziánského		
Pátek 3. 1.	Nejsvětějšího jména Ježíš	18:30 19:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné
Sobota 4. 1.	Památka sv. Anděly z Foligna	17:00	mše sv. ve Verměřovicích
Neděle 5. 1.	2. neděle po Narození Páně	8:00 9:30 11:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. v Petrovicích mše sv. v Dolní Čermné

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Leden 2020			
St 1. 1.	Nový rok - Slavnost Bohorodičky Panny Marie	8:00	Ježkovi 295
		11:00	Kužilkovi 202 HČ
Ne 5. 1.	2. neděle po Narození Páně	8:00	Svobodovi 377
		11:00	Židkovi 65
Po 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně	18:00	p. Kunert 125
Ne 12. 1.	Svátek Křtu Páně	8:00	Kubíčkoví 173
		11:00	Jurenkovi 160
Ne 19. 1.	2. neděle v mezidobí	8:00	Pecháčkoví 330
		11:00	Formánkovi 83
Ne 26. 1.	3. neděle v mezidobí	8:00	Svobodovi 252
		11:00	Jansovi 7

POUTNÍK, PROSINEC 2019 – LEDEN 2020

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.eu>, e-mail: dolnocermenska@farnost.eu

Uzávěrka příštího čísla je **16. ledna 2020**. Poutník vyjde **2. února 2020**

Členové redakčního kroužku: E. Schlossár, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubíčková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.